

タムワットイエン(晩の読経)

ทำวัตรเย็น

[晩の読経 1/アラハン サンマーサムプットー パカワー]

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา

พุทธีัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ

(กราบ)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม

ธัมมัง นะมัสสามิ

(กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

สังฆัง นะมามิ

(กราบ)

[晚の読経 2 / ナモ一 タッサパカワト一]

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

[晚の読経 3 / 仏 1 / タンコーパナ パカワンタン]

ตั้ง โข ปะนะ ภาคะวันตัง เอวัง กัลยาโณ

กิตติสัทโธ อัมภคคะโต

อิติปิโส ภาคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทธโธ

วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู

อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา

เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภาคะวาติฯ

[晚の読経 4/仏 2/ブッタワラ ハンタワラター テイクナーピユットー]

พุทธะวาระหันตะวะระตา ทิคุณาภียุตโต

สุทธาภิญาณะกะรุณาหิ สมะคะตัตโต

โพเธสิ โย สุขะนะตัง กะมะลังวะ สุโร

วันทามะหัง ตะมะระณัง สีระสา ชินนหัง

พุทธโธ โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง

ปะฐะมานุสสติภูฏานัง วันทามิ ตัง สีเรนะหัง

พุทธัสสาหัสมิ ทาโว วะ พุทธโธ เม สามิกิสสะโร

พุทธโธ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม

พุทธัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรียัญชีวัตัญจิทัง

วันทันโตหัง จะริสสามิ พุทธัสเสวะ สุโพธิตัง

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง

พุทธโธ เม สะระณัง ะรัง

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

วัชฌเมยยัง สัตถุ สาสะเน

พุทธีง เม วันทะมานะ

ยัง ปุณฺณัง ปะสุตัง อิธะ

สัพเพปิ อันตะระยา เม

มาหะสง ตัสสะ เตชะสา

[晚の読経 5/仏 3/カーイエーナ ワーチャー ワ チェータサーワー]

(กราบหมอบลงว่า)

กาเยนะ วาจาเย วะ เจตเสสา वा

พุทเธ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง

พุทโธ ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง

กาลันตะเร สังวะริตุง วะ พุทเธฯ

[晩の読経 6 / 法 1 / サワーカートー パカワター タムモー]

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม

สันติภูริโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก

โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง

เวทิตัพโพ วิญญูหิติ ฯ

[晚の読経 7/法 2/サワーカーターティクナヨーカワセーナ セーヨ]

สวากขาตตะตาทิคุณะโยคะวะเสนะ เสยโย

โย มัคคะปากะปะริยัตติวิโมกขะเภโท

ธัมโม กุโลกะปะตะนา ตะหะธาภิธาริ

วันทามะหัง ตะมะหะรัง ะระธัมมะเมตัง

ธัมโม โย สัพพะปาณินัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง

หุติยานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สีเรนะหัง

ธัมมัสสาหัสมิ ทาโส ะ

ธัมโม เม สามิกิสสะโร

ธัมโม หุกขัสสะ ฆาตา ะ

วิธาทา ะ หิตัสสะ เม

ธัมมัสสาหัง นียยาเทมิ สหะริรัญชิวิตัญจิทัง

วันทันโตหัง จะริสสามิ ธัมมัสเสวะ สุธัมมะตัง

นัตถิ เม สหะระณัง อัญญัง

ธัมโม เม สหะระณัง วะรัง

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัตตะเมยยัง สัตถุ สาสะเน

ธัมมัง เม วันทะมานะเน ยัง ปุญญัง ปะสุตัง ธิระ

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาหะสุง ตัสสะ เตชะสาฯ

[晚の読経 8 / 法 3 / カーイエーナ ワーチャー ワ チェータサーワー]

(กราบหมอบลงว่า)

กาเยนะ วาจาเย วะ เจตะสา वा

ธัมเม กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง

ธัมโม ปะฐัคคัณหะตุ อัจจะยันตัง

กาลันตะเร สังวะริตุง วะ ธัมเมฯ

[晚の読経 9/僧 1/スパティパノー パカワトー]

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

ยะหิหัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัมมุตตะวะ ปุริสะปุคคะลา

เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญชะลีกระณีโย

อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติฯ

สัณหัมมะไซ สุปะฏิปัตติคณาทียุตโต

โยจฺจัพพิโร อะริยะปุกคะละสังฆะเสฏฺฐโณ

สีลาหิธัมมะปะวะราสะยะกายะจิตโต

วันทามะหัง ตะมะรียานะ คะณัง สุตฺถัง

สังโฆ โย สัพพะปาณินัง

สะระณัง เขมะมุตตะมัง

ตะตียานุสสะติจฺจฺฉานัง

วันทามิ ตัง สีเรนะหัง

สังฆัสสาหัสมิ ทาโส วะ

สังโฆ เม สามิกิสสะโร

สังโฆ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ

วิธาทา จะ หิตัสสะ เม

สังฆัสสาหัง นียยาเทมิ

สะริริญชีวิตฺถุจิทัง

วันทันโตหัง จะริสสามิ

สังฆัสโสปะภูปีนนะตัง

นัตถิ เม สระณัง อัญญัง

สังโฆ เม สระณัง วะรัง

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

วิชเตมยยัง สัตถุ สาสะเน

สังฆัง เม วันทะมานะ

ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ

สัพเพปิ อันตะรายา เม

มาhesung ตัสสะ เตชะสาฯ

[晚の読経 11/僧 3/カーイエーナ ワーチーヤ ワ チエータサーワー]

(กราบหมอบลงว่า)

กาเยนะ วาจาเย วะ เจตตะสา वा

สังฆเ กุกัมมัง ปะกะตัง มายา ยัง

สังโฆ ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง

กาลันตะเร สังวะริตุง วะ สังฆะฯ

(少々解説です)

以上が、晩のお経の最初の部分です。つま先を立てた正座で読経します。私が出家した寺では、ここまでは毎日同じでした。

この後は、住職がお経の本のページを指示して、日によってお経を変えていました。また、これ以降は足を横にくずして座ります。

お経にはとてもたくさんの種類があるので、出家をさせていただく寺で晩の読経に参加して、どのお経をよく唱えるのかを確認しておくといいでしょう。

次頁に、読経の最後の方で唱えていたお経を載せておきます。「チャーラムモーヒ」ではじまる、**อะภินหะปัจจะเวกขณะปาฐะ** というお経です。

このお経は、文化人類学者の青木保先生が、タイで出家した体験を綴った『タイの僧院にて』(中公文庫／1979)で紹介していたものです。

このお経は、パーリー語のお経と、そのタイ語訳を、交互に唱えていきます。

後ほど、『タイの僧院にて』から引用して、日本語訳を載せておきます。

ชะราธัมโมมहि ชะรัง อะนะตีโต

เรามีความแก่เป็นธรรมดา จะล่วงพ้นความแก่ไปไม่ได้

พฺยาริธัมโมมहि พฺยาริง อะนะตีโต

เรามีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา จะล่วงพ้นความเจ็บไข้ไปไม่ได้

มะระณะธัมโมมहि มะระณัง อะนะตีโต

เรามีความตายเป็นธรรมดา จะล่วงพ้นความตายไปไม่ได้

สัพเพหิ เม ปิเยหิ มะนาเปหิ นานาภาโว

วินาภาโว

เราจะละเว้นเป็นต่างๆ คือว่าจะต้องพลัดพรากจากของรัก
ของเจริญใจทั้งสิ้นไป

กัมมัสสะโกมฺหิ กัมมะทายาโท

กัมมะโยนิ กัมมะพันธฺ

กัมมะปะฏิสะระโณ

เรามีกรรมเป็นของๆตน มีกรรมเป็นผู้ให้ผล
มีกรรมเป็นแดนเกิด มีกรรมเป็นผู้ติดตาม
มีกรรมเป็นที่พึงอาศัย

ยัง กัมมัง กะริสสามิ กัลยาณัง วาปาปะกัง

วา ตัสสะ ทายาโท ภะวิสสามิ

เรายังทำกรรมอันใดไว้ เป็นบุญหรือเป็นบาป
เรายังเป็นทายาท คือว่าเราจะต้องได้รับผลของกรรมนั้นสืบไป

เอวัง อัมเหหิ อะภินฺหัง ปัจจะเวกขิตฺัพพัง

เราทั้งหลายพึงพิจารณาอย่างนี้ ทุกวันๆเทอญ

引用「青木保. タイの僧院にて. 中公文庫. 1979, p. 262-263.」

毎夜八時からの読経のおわりに、この「アビニャパチャヴェカーナ」(いつも心に留めおくこと)が誦えられる。私が覚えたスワットモン(読経)の中でも最も好きなものの一つであり、この箇所にくると、ほっとしたものである。このお経の意味は、

年を経る(朽ちてゆく)のは私の定めだ
年を経ること(朽ちること)を超えることはできない

病をすることは私の定めだ
病を越えてゆくことはできない

死ぬことは私の定めだ
死を超えることはできない
愛するものも楽しいことも、いま私の手にあるものは、やがて他のものに替えられ、私から離れていってしまうのだ

私は自分のカンマを持っている
私のカンマを引き継ぎ
私のカンマに生まれ
私のカンマに結びつき
私のカンマに支えられることは変わらない
私が行うであろうカンマがどれであれ
善であれ悪であれ
それを私が引き継いでゆくことになる
このことを、いつも覚えておかななくてはならない

というものであるが、何かあると、私は独りでこの章句を誦えることにしていた。これはカンマ(カルマ=業)の永遠と、存在の有限とをうたった経句にはちがいないが、何よりもここにはテラワダ仏教の世界観の一切が示されているように思えた。僧修行で私が得たもっとも感銘深い教えは、この経文に示されたことにつきるといってよい。

(引用終わり)